

Film

Helle Helle, 1996

VI HAR GLÆDET os til denne film; amerikansk og med store navne i hovedrollerne, kærlighed, spænding, to mennesker mødes tilfældigt på et rejsebureau.

Mindre end et kvarter inde i filmen falder en kvinde om på en af de forreste rækker i nærheden af os. Folk råber op, man tænder lys, filmen standser. Kvinden bliver lagt på gulvet foran lærredet, stadig bevidstløs og med sin overfrakke på, nogle tager den af hende og slår hende i ansigtet.

Thrombose: dannelse af blodpropper i hjerte eller blodkar.
Patologi: sygdomslære.

Vi sidder og venter i den oplyste sal, sandsynligvis på en ambulance. Jeg kan se, at kvinden har købt vingummi og lakrids, poserne er gledet ud af frakkelommen.

Min ven siger, at folk i det mindste kunne lade være med at gå i biografen, hvis de har tendens til *thrombose*. Han læser til dyrlæge og er ved at tage sin eksamen i *patologi*, sidder tit og sammenligner mennesker med dyr. Han mener, at kvinden dernede minder om en gravhund: Korte ben og den måde, hendes tunge hænger på. Jeg beder ham om at dæmpe sig. Udover den livløse er her mindst hundrede mennesker til stede.

Min ven går ud for at hente popcorn, han kan lige så godt bruge pausen til noget fornuftigt, siger han. Jeg drikker lidt dansk vand, sætter bægeret fra mig under stolesædet.

Kvinden nede på gulvet rejser sig pludselig halvt op, løfter sine arme, hun råber en høj lyd. Så falder hun tilbage på gulvet, hårdt. Folk i salen begynder at råbe, at nu må nogen gøre noget, og hvorfor kommer ambulancen ikke. Et yngre par i nærheden af mig diskuterer, om kvinden bør ligge på ryggen eller vendes om, de er helt uenige.

Min ven kommer tilbage med varme popcorn, tyggende, jeg fortæller ham om kvindens arme og den lyd, hun råbte. Han siger, at han nødtigt ville behandle hende, at han holder sig til dyr. Han tager en bog op af sin

taske og sætter den fast i stoleryggen foran sig, begynder at læse, han kan lige så godt udnytte tiden. Jeg spørger, hvordan han kan koncentrere sig om at læse til eksamen her, med hundrede mennesker og den syge kvinde foran sig, de har oven i købet sat musik på nu, soundtracket fra en stjernekrigsfilm.

5

Han siger, at som studerende lærer man at koncentrere sig, han har engang læst det meste af en bog, samtidig med at han slog græs, han gjorde begge dele på under en time. Jeg spørger, hvordan græsplænen så ud bagefter. Han ler højt: siger, at jeg ikke skal tro på alt.

10

En flok kvinder, sikkert en forening af en slags, laver en langsommelig afstemning om, hvorvidt de skal kræve deres penge tilbage og i stedet gå hen i en nærliggende forlystelsespark. Fortalerne vinder, kvinderne forlader biografen.

Jeg skubber til min ven og spørger, om vi også skal gå. Han mener, at vi 15 bør vente lidt længere. Han har glædet sig til filmen og til at se den med mig, det er over et år siden, vi var i biografen sammen. Han viser mig en tegning af en geds indvolde, jeg siger, at jeg aldrig har set noget så ubehageligt.

20

På et tidspunkt rejser et ældre par sig og går ned til kvinden på gulvet, hænger hendes overfrakke på et sæde og bøjer sig over hende. Det trækker flere til, en mand slår igen kvinden i ansigtet, en anden beder ham om at lade være.

Nogle råber ned til dem, at nu må de holde op, de skal blande sig uden- 25 om, de kan gøre mere skade end gavn. Ambulancen kommer sikkert om lidt, de må lige vente. Og flytte sig, det er ikke noget cirkus, det her.

Jeg forstyrrer min ven i hans læsning, spørger ham, om han ikke tror, der er sket en fejl. At der er gået usandsynlig lang tid med at vente nu, og at jeg 30 vil gå ud og gøre opmærksom på det. Han siger, at det kan jeg da godt, og om jeg vil tage noget drikkelse med ind.

Der er køer over det hele, foran biografens andre sale, i kiosken, ved billetsalget. Jeg maser mig imellem folk, vinker til en af de unge mænd, der 35 kontrollerer folks billetter. Jeg råber til ham, at vi stadig venter på en ambulance til sal 1. Han råber, at det ved han godt. Jeg råber, at det er uholdbart. Han råber tilbage, at sådan er der så meget.

Jeg går igennem køen ved telefonen, beder ham, der er ved at ringe, om at afbryde sin samtale, det er en nødsituation, en syg kvinde har brug for 40 hjælp. Han siger, at det har han også, han er helt til rotterne, alting ramler

sammen nu.

Så stiller jeg mig i køen foran baren, køber en cola til min ven og går tilbage til salen.

Han har lagt bogen væk og sidder og trommer med fingrene foran sig, i takt til stjernekrigsmusikken. Jeg giver ham colaen og sætter mig. 5

Min ven spørger, om vi skal lege en leg for at få tiden til at gå. Han vil tænke på en genstand i rummet, og jeg skal gætte, hvad det er. Jeg siger, at jeg ikke er i humør til den slags lege, han siger, at det var en skam. For han havde tænkt sig at tænke på det popcorn, der sidder i mit hår, og det ville 10 jeg aldrig have gættet.

Jeg beslutter mig for at gå hjem. Jeg vil ikke engang noget andet sted hen med min ven, ikke på noget værtshus, ikke i nogen anden biograf. Jeg sidder og forestiller mig, at jeg siger det til ham, at jeg går hjem nu. Han vil 15 sige, at vi vel lige kan drikke en øl og tale om det, at han har glædet sig til denne aften. Så vil jeg svare, at hvad tror han, jeg har, men aftenen er allerede gået i stykker. Gået i stykker, vil han sige, gået i stykker. Han vil sidde og tænke over ordene, imens jeg rejser mig og går. Under andre omstændigheder ville jeg have brugt sygdom som en undskyldning, hovedpine 20 eller kvalme, men det passer sig ligesom ikke.

Nede på gulvet, foran lærredet, kan jeg se kvinden komme til sig selv. Hun rejser sig, støtter sig til et sæde. Folk på den forreste række løber frem for at hjælpe, med sin frie arm giver hun tegn til, at de skal sætte sig. 25

Hun går op ad mellemgangen, kigger ned i gulvet. En ældre mand går efter hende med overfrakken, som hun glemte dernede. Hun tager den og forsvinder.

Nogle råber, at så kan de fandme godt slukke for musikken og få gang i foretagendet, andre ler. 30

Da tæppet glider til side, begynder publikum at klappe. Jeg ser på min ven, han klapper også. Han hvisker til mig, at jeg skal lægge godt mærke til lydsporet, det skulle være helt formidabelt. Jeg forestiller mig den cola, han har drukket. At den er inde i hans krop, skvulpende og mørk. Jeg rykker 35 væk fra ham. En halv time inde i filmen hører jeg noget, der minder om en ambulance.